TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Lạc giữa bóng quê

ISSN: 2734-9195 14:30 30/04/2026

Quê nhà vẫn âm thầm ở đó, chưa từng rời bỏ một ai, như người mẹ tảo tần lặng lẽ chỉ để chờ những đứa con quê đúng nghĩa trở về. Dù đâu đó vẫn còn những bóng người lạc giữa bóng quê!

Chiều chạm ngõ, tôi đứng lặng trên con đường đất dẫn vào làng, giờ đổ bê tông thẳng thớm, như vết cắt dài chia đôi ký ức, ngăn tôi với bóng **quê nhà**. Mùi rạ rơm ngai ngái, tiếng gà chiều cục tác, vài luống bắp đang trổ những đọt cờ non và cả tiếng trẻ con gọi nhau í ới...

Lâu lắm rồi tôi mới trở lại nơi đây, mang theo một bóng hình có phần hơi méo mó. Mười năm đủ dài để gương mặt một đứa con nít từng cắm cúi nhổ cỏ, lội sông bắt tép, thả diều... biến mất khỏi trí nhớ những người già, nhạt nhòa trong ánh mắt những đứa trẻ lớn lên sau đó.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Tôi cũng không còn nhận ra chính mình trong chiếc gương quê ngày cũ. Cây bàng đầu ngõ, đã bị chặt bỏ. Ngôi nhà tranh của ông bà xưa giờ chỉ còn nền đất

phủ kín cỏ dại, dây leo. Cổng làng đã xây mới khang trang phủ lớp sơn màu, bảng tên inox sáng loáng. Mỗi bước chân trên con đường xưa như giẫm lên từng lớp ký ức cũ mòn, tôi nhìn mà không còn thấy bóng mình.

Tôi đi ngang qua ao làng, chỗ tôi và đám trẻ từng ngụp lặn, thả cần câu đám thia lia. Ao làng vẫn còn nhưng dường như diện tích đã thu hẹp, nước không còn trong như trước để có thể in rõ những áng mây ngang trời, in rõ đôi cánh chuồn chuồn óng ánh như thủy tinh lấp lánh. Mọi thứ đều lặng lẽ, gợi lại những mảng **ký ức** đã ngủ quên. Không tiếng tu hú gọi bầy, cũng chẳng tiếng cuốc đi lạc khản giọng kêu ra rả. Lũ trẻ bây giờ chẳng tha thiết với những vũng ao, mặt nước phủ kín đám bèo tây đang trổ hoa tím ngắt, cũng chẳng biết ai từng lớn lên từ chính vạt nước này. Chỉ còn tôi trơ trọi với bóng riêng mình giữa xế chiều, hệt như áng mây lướt qua khoảng trời mênh mông không tên và lạ lẫm.

Chiều muộn, tôi rẽ bước về phía sân đình. Đình làng đã khác, ở một góc sân, cây đa già vẫn đứng đó như chứng nhân lâu đời. Thân cây xù xì, rễ ngoằn ngoèo ôm đất, tán lá rủ che mát cả một khoảng trời quê. Chính gốc đa nơi tôi từng ngồi mày mò tạo hình đàn trâu, đàn bò bằng lá đa, thả chân đung đưa sau mỗi buổi tan học cùng chúng bạn. Bây giờ trở lại, ngửa mặt nhìn lên những cành lá rì rào, tôi bỗng thấy bóng mình hòa vào bóng cây. Không ai gọi tên, không ai nhận mặt, nhưng cây đa vẫn đứng đó như người tri kỉ âm thầm của ký ức, như thể quê hương vẫn còn nhận ra tôi, chỉ là không thể cất lời.

Cuộc sống nhiều thay đổi, mỗi khi trong lòng trống rỗng, mệt mỏi chán chường, tôi chọn cách trở về để lắng lòng cảm nhận những chân phương xóm làng mộc mạc. Không đi tìm lại, chỉ đứng yên. Không để gợi nhớ, chỉ để ngắm nhìn. Không trách cứ, chỉ để chạm lại một phần hoài niệm tưởng chừng đã lên men.

Những lần trở về, dẫu biết có nhiều đổi thay, dẫu biết mình đã như những áng mây phai nhạt trong dòng chảy quê hương xóm làng. Không những tôi không thấy chạnh lòng hay buồn tủi, mà còn cảm thấy mình may mắn nhận được những đặc ân mà không phải những người con tha hương nào cũng có. Bởi chỉ cần được đi giữa tiếng gió xào xạc bên rặng tre, đứng dưới bóng cây đa già trong chiều muộn như cách để lòng mình chạm lại yên bình. Ấy là lúc tâm hồn tôi đủ tĩnh lặng để nhận ra quê nhà vẫn âm thầm ở đó, chưa từng rời bỏ một ai, như người mẹ tảo tần lặng lẽ chỉ để chờ những đứa con quê đúng nghĩa trở về. Dù đâu đó vẫn còn những bóng người lạc giữa bóng quê!

Tác giả: **Song Ninh**